

6. évközi vasárnap B.

Bevezető

A mai, évközi 6. vasárnap evangéliumi szakaszában a leprás meggyógyításáról hallunk majd. Jézus szeretettel fordult a gyógyíthatatlan beteg felé. És mi hogyan fordulunk betegeink felé, a gyógyíthatatlankok felé? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket!

Kirie litánia

Urunk Jézus Krisztus! Bocsásd meg, hogy nincs bennünk kellő szánakozó szeretet az elesett emberek iránt. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus Krisztus! Bocsásd meg, hogy nem látogatjuk gyakrabban még a beteg szeretteinket sem. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus Krisztus! Bocsásd meg, hogy a gyógyíthatatlan betegekhez alig van együttérző, erősítő és vigasztaló szavunk és tettünk. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Jézus miután elkezdte gyógyító tevékenységét a híre nagyon gyorsan elterjedt, és a leprások is jönni kezdtek hozzá, akik a társadalomból kitzasztottan éltek.

A zsidó népnél a vallási és a társadalmi törvényhozás egybe esett. A betegségről keveset tudtak, s többnyire külső jelek alapján csoportosították őket. Leprának tekintettek mindenféle bőrbajt. Az ilyen beteg tisztátalannak számított. A leprásnak külön kellett élnie, messziről kerülniük kellett mindenkit, már távolról figyelmeztetve, hogy ne közelítsenek.

A zsidó vallás szerint a betegségek háttérében ott lappangott az a

tudat is, hogy a betegséggel Isten veri meg az embert, ezért a gyógyulás után áldozatot kellett bemutatni.

Jézus egy ilyen szerencsétlen beteggel találkozott, akinek már nem lehettek emberi kapcsolatai, nem lehettek barátai. A leprás, kizárólag hasonló bajban szenvedőkkel találkozhatott.

A leprás bátor lépésre határozta el magát. Hallott Jézusról és ezért megkereste:

„Térdre borult előtte, és így kérlelte: „Ha akarod, te meg tudsz tisztítani engem!” Jézusnak megesett rajta a szíve. Kinyújtotta kezét, megérintette, és azt mondta neki: „Akarom! Tisztulj meg!” Erre rögtön elmúlt a leprája, és megtisztult.”

A szigorú meghagyás ellenére mindenfelé híresztelni kezdte, hogy Jézus milyen nagy csodát művelt vele. Örvendett, mert újra lehettek barátai, újra emberek közé mehetett, akiket nem kellett messziről elkerülnie.

A fizikai leprát, kevésbé ismerjük, vidékünkön nem kell ezzel a betegséggel már küzdeni. A rettegett betegség Európában már rég a múlté, de Ázsia, Afrika és Latin-Amerika bizonyos területein, még mindig szedi áldozatait. Az Egészségügyi Világszervezet adatai szerint még most is évente 120 000 embert betegít meg csak Indiában, világszerte pedig ennek kétszeresét, közel 400 ezer embert. Nem kell részleteznem, hogy, hogyan néznek ki. Csonkult, torzult testtel, s végtagokkal.

Ha leprások nincsenek is a mi környezetünkben, de minden kornak meg van a maga leprája. Hosszú ide-

je a rákbetegség volt az, újabban pedig a szerzett immunbetegség. Az AIDS betegek száma meghaladja a 46 milliót. Akik ilyenbe esnek, spon-tán megtapasztalják a társadalom ki-közösítését.

Milyen messze van a mai ember attól a Jézustól, aki a tiltó paran-csot figyelmen kívül hagyva, meg-érintette a leprást, s nem félt attól, hogy ő is megkapja majd a leprát.

A mai ember félti a fertőző be-tegektől a saját egészségét. Kissé egészségmániás korunkban a beteg embert kórházba száműzik, ami sok esetben, egyet jelent az elzártságra ítéléssel.

Az embereket e tett megtételé-től visszatartó erőt kell, hogy adjon, a minden évben vissza-visszatérő Betegek Világnapja, a Szeplőtelen Szűz Lourdes-i megjelenésének év-fordulója. E nap világszerte nagyobb szeretettel kell, hogy emlékezzenek a hívők beteg szeretteikre és kérjék a Betegek Gyógyítóját is betegek gyógyulásáért.

Korunknak nemcsak fizikai és tágabb értelemben vannak leprásai, hanem átvitt értelemben is. Átvitt ér-telemben leprások a peremhelyzetű-ek, a lecsúszottak, a hajléktalanok is.

De nemcsak hozzájuk fordul nehezen oda a mai ember, hanem sokszor még a szomszédhoz, vagy akár a rokonhoz is, mert van valami, ami miatt nehezebb esik ez a kapcsolat. Pedig, kinyújtott kéz, emberi kapcsolatok, rendezett emberi kap-csolatok nélkül, nincs békés társada-lom, s nem teljes értékű az emberi élet sem.

Ma, amikor töménytelen sok a gond, a probléma, a baj, az aggodalom és félelem, evangéliumi embe-rekre van szüksége a világnak, akik nem csupán megállapítják a pusztító bajokat, az emberiséget reményte-lenségbe és kilátástalanságba taszító sebeket, de képesek azokat gyógyíta-ni is.

Kérdezem: Van-e erő és van-e gyógyszer a kezünkben a sebek és betegségek gyógyítására, az országo-kon belüli gyűlölködéskeltések ki-alakításának és felerősítésének meg-akadályozására? A háborús pszichó-zis világméretű szításának, az egy-mást követő tartós polgárháborúk ki-robantásának a megakadályozására?

Van! Az, ami a mai evangéliu-mi embert odavitte Jézushoz. A kor-társak megvető, lesajnáló lenézésé-vel való nemtörődés, az alázatos hit, bizalom abban a betegeket gyógyító, Jézusban, aki egyedül volt képes neki, és végső soron nekünk is re-ményt és gyógyulást adni.

A meggyógyított emberről azt írja az evangélista: „alighogy el-ment, mindenfelé hirdetni és híresz-telni kezdte a dolgot”. És ennek az lett a következménye, hogy „minde-nünnen özönlöttek Jézushoz az em-berek”.

Jézus bennünket, gyógyult be-tegeket is valami hasonló tanúságté-telre hív. Tanításának mindenfelé tör-ténő hirdetésére és híresztelésére, hogy mindenütt, hazai földön is, özönljenek Hozzá az emberek.

Amen

F. F.